

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.710/2012/3. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Schalliné dr. Szabó Anikó ügyvéd által képviselt felperesnek - a dr. Bohács Zsolt ügyvéd által képviselt alperes ellen kötelmi igény érvényesítése iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2012. szeptember hónap 28. napján kelt 13.P.22.346/2010/52. számú ítélete ellen az alperes részéről 54. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben** és akként **változtatja meg**, hogy az alperes által a felperes részére fizetendő elsőfokú perköltség összegét 295 000 (kettőszázkilencvenötezer) Ft-ra leszállítja.

A feljegyzett elsőfokú eljárási illeték összegét 290 600 (kettőszázkilencvenezer-hatszáz) Ft-ban állapítja meg, amelyből az alperes 284 600 (kettőszáznyolcvannégyezer-hatszáz) Ft-ot, a felperes pedig a fennmaradó 6 000 (hatezer) Ft-ot köteles megfizetni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy a kiadandó gépjármű értékét 4 144 000 (négymillió-egyszáznegyvennégyezer) Ft-ban állapítja meg.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 150 000 (egyszázötvenezer) Ft másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy az alperes jogosult visszaigényelni 133 300 (egyszázharminháromezer-háromszáz) Ft tévesen lerótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A peres felek 2009. június 5. napján PLA05947709. megjelölésű egyedi lízingszerződést kötöttek az **(autó forgalmi rendszáma)**. frsz-ú, **(autó típusa)** típusú személygépkocsira. A szerződésben rögzítették, hogy a felperes az összesen

8 698 433 Ft lízingdíjat a futamidő végéig milyen esedékességekkel és milyen összegű részletekben köteles teljesíteni, továbbá, hogy az egyedi lízingszerződésben nem szabályozott kérdéseket az alperes PLA3/2008.II.01. számú üzletszabályzata tartalmazza. Az alperes a szerződést 2010. április 19-én azonnali hatállyal felmondta arra hivatkozva, hogy a felperes lízingdíj fizetési kötelezettségének nem tett eleget. Egyidejűleg tájékoztatta a felperest, hogy amennyiben a felmondás időpontjában fennálló 5 585 176 Ft összegű teljes tartozását 2010. május 4. napjáig megfizeti, úgy azt részére jóváírja, és kiadja a gépjármű tulajdonjogának megszerzéséhez szükséges igazoló nyilatkozatot és a gépkocsi törzskönyvét. Utalt továbbá arra, hogy amennyiben a hátralévő tartozását az eredeti ütemezés szerint teljesíteni tudja, sor kerülhet a szerződés „visszaállítására”. Ennek feltételéül szabta, hogy a felperes a felmondás napjáig lejárt 826 485 Ft lízingdíj-hátralékot 2010. május 4. napjáig fizesse be az alperes bankszámlájára. A felmondást a felperes gyermeke 2010. május 3. napján vette kézhez. Ezt követően a felperes 2010. május hónapban több részletben átutalt az alperes számlájára összesen 460 000 Ft-ot.

A perbeli személyautót az alperes megbízása alapján az **(E.)** Kft. képviselője 2010. június 29-én átvette a felperestől 23 712 km óraállás mellett. Egyidejűleg a kft. dolgozója átadott a felperes részére egy „kimutatás az alábbi számú szerződés(ek) ismételt hatályba helyezéséhez szükséges befizetés összegéről” elnevezésű dokumentumot 2010. június 10-i dátumozással. Az okirat az ajánlat érvényességi idejeként 2010. július 10. napját jelölte meg azzal, hogy a szerződés „visszaállításához fizetendő összeg” 808 337 Ft.

A felperes ennek megfelelően 2010. július 8. napján megjelent az alperes székhelyén a szerződés „visszaállításához” szükséges összeg befizetése céljából, az alperes dolgozója azonban a pénz átvétele előtt elzárkóztak, majd az alperes a 2010. július 10-én kelt levelében arról tájékoztatta a felperest, hogy a június 10-i okiratban megjelölt összeg befizetésével a szerződés nem állítható vissza, ezért azt a felperes ne fizesse be. A felperes azonban már e levél kézhezvételét megelőzően, 2010. július 9-én az alperes bankszámlájára átutalta az alperes által korábban megjelölt 808 437 Ft-ot, ennek ellenére a lízingszerződés „visszaállítására” nem került sor, a felperes a gépjárművet nem kapta vissza, ezért 2010. július 15-től havi 50 000 Ft díj ellenében egy Volvo típusú személygépkocsit bérelt.

A szerződéssel érintett személygépkocsi annak felperestől történt átvétele óta az alperes birtokában van, üzemképes, műszaki és esztétikai állapota futásteljesítményével arányos, az állásidőben a forgalmi értéke nem változott.

A felperes módosított keresetében az **(autó forgalmi rendszáma)**. forgalmi rendszámú, **(autó típusa)** típusú gépjármű birtokbaadására, továbbá 2010. július 15. napjától havi 50 000 Ft kártérítés jogcímén történő megfizetésére kérte kötelezni az alperest arra hivatkozással, hogy az alperes mulasztása miatt másik gépjárművet kellett bérelnie. Ezen felül 100 000 Ft kártérítésre a személyautóban bekövetkezett értékcsökkenésre figyelemmel tartott igényt. Érvelése szerint az alperes 2010. június 10-én ajánlatot

tett az egyedi lízingszerződés „visszaállítására”, az ajánlatot ő elfogadta, az abban meghatározott lízingdíjat 2010. július 9-én az alperes számlájára befizette. Erre figyelemmel a szerződés közöttük a korábbiakkal azonos feltételekkel ismételten

létrejött, az alperes azonban ennek ellenére a gépjárművet nem bocsátotta a birtokába. Kártérítési igénye kapcsán kifejtette, egészségi állapota miatt közlekedése csak gépjármű használatával biztosítható, emellett a hosszú állási idő alatt a gépjármű forgalmi értéke csökkent, mindez az alperes fenti magatartásával áll okozati összefüggésben.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint a felperesi szerződésszegésre tekintettel a szerződés azonnali hatályú felmondása jogszerű volt. A felperes által 2010. június 29. napján átvett dokumentum ajánlatnak nem minősíthető, így ajánlati kötöttséget sem eredményezett, az ugyanis nem tartalmazta a szerződés jogszabályban előírt kötelező tartalmi elemeit és nem állapítható meg belőle az ügyleti akarat sem. Az okiratban rögzített nyilatkozata csupán egy szerződéskötésre vonatkozó ajánlkozás, amelyen cégszerű aláírása sem szerepel. Hangsúlyozta, hogy 2010. július 8-án dolgozói tájékoztatták a felperest arról, hogy a 808 437 Ft befizetése nem jár a szerződés „visszaállításának” következményével. Álláspontja szerint jogellenes magatartást nem tanúsított, így a kártérítési felelősség jogszabályi feltételei nem állnak fenn.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül adja a felperes birtokába az **(autó forgalmi rendszáma)**. forgalmi rendszámú SJNJB NJ10U6020681. alvázszámú, NR20752060A. motorszámú **(autó típusa)** típusú személyautót, továbbá fizessen meg a felperesnek 1 324 200 Ft-ot és 443 000 Ft perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az alperest 420 600 Ft, míg a felperest 6000 Ft eljárási illeték állam javára történő megfizetésére kötelezte.

Határozatának indokolása szerint a szerződés „visszaállításával” kapcsolatban két alperesi nyilatkozat áll rendelkezésre, egyfelől a 2010. április 19-én kelt azonnali hatályú felmondás, másfelől a 2010. június 10-én kelt kimutatást. Mindkettő a szerződés „visszaállítására”, annak „ismételt hatályba helyezésére” tartalmaz utalást akként, hogy a felmondás részletezi ennek lehetőségét és feltételeit. Ezzel lényegében azonos tartalmú a felperes által átvett, 2010. június 10-én kelt dokumentum, amelyben feltüntetésre került a felek között létrejött egyedi lízingszerződés beazonosításához szükséges valamennyi adat. Mindezek tartalmából a felperes azt a következtetést vonhatta le, hogy az alperes által közölt feltételek teljesítése esetén a korábbi egyedi lízingszerződés „visszaállítható”. Emellett mindkét dokumentum tartalmazta azokat a lényeges szerződési elemeket, amelyeket az alperes az újabb szerződésben rögzíteni kívánt, a 2010. június 10-én kelt irat pedig az ajánlat érvényességi idejét is megjelölte. A két okirat együttes értelmezése eredményeként megállapította, hogy a felperes a korábbi egyedi lízingszerződés újítására tett ajánlatot, azt a felperes 2010. július 9. napján elfogadta azzal, hogy az alperes bankszámlájára a megjelölt 808 437 Ft-ot átutalta, így ez időpontban a felek között a korábbi tartalommal a lízingszerződés ismételten létrejött.

Az alperes az általa tett ajánlathoz az ajánlattétel időpontjáig kötve volt, előzetesen az ajánlathoz való kötöttségét nem zárta ki, így nincs jelentősége annak, hogy a 2010. július 10-i levélben a korábban jelölt összeg befizetésének mellőzésére hívta fel a felperest, és annak sem, hogy a 2010. június 10-én kelt okiraton az alperes részéről cégszerű aláírás nem volt.

A felperes kártérítési igénye kapcsán kiemelte, az alperes megszegte a saját maga által tett ajánlat hatályosulásához szükséges feltételeket, emiatt a felperes a lízingszerződés tárgyát képező gépjárművet nem tudta használni, s miután az alperes a felróhatóság alól nem mentette ki magát, a felperes kártérítési igényének e tekintetben helyt adott. A gépjármű forgalmi értékében a szakértői vélemény szerint nem következett be értékcsökkenés, ezért az erre alapított kárigényt elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, annak megváltoztatása, a kereset elutasítása iránt. Fellebbezési érvelése szerint a 2010. április 19. napján kelt azonnali hatályú felmondás valóban tartalmazott a szerződés „visszaállításának” lehetőségére vonatkozó rendelkezéseket arra az esetre, ha a felperes 2010. május 4. napjáig 826 485 Ft-ot teljesít. Nem vitatta, hogy ez a nyilatkozata ajánlatnak minősült, amelyhez 2010. május 4. napjáig kötve volt, ez idő alatt azonban a felperes a vele közölt feltételeket nem fogadta el, így a szerződés ismételt hatálybalépésére nem kerülhetett sor. Ezzel szemben a 2010. június 10. napján kelt dokumentum nem tekinthető ajánlatnak, így az ajánlati kötöttséget sem eredményezett. Ez utóbbi irat csupán egy kimutatás, az csak ajánlkozásnak minősül, amely a tartozás számszaki megjelölésére szolgált. Kiemelte, hogy az okiratot nem írta alá, és az nem tartalmazott a részéről a lízingszerződés visszaállítására vonatkozó kötelezettségvállalást sem. Amennyiben pedig ez utóbbi okirat ajánlatnak lenne tekinthető, úgy ez esetben az ajánlathoz való kötöttség addig tartott, amíg a felperestől várható lett volna az ajánlat elfogadására vonatkozó nyilatkozat megtétele, a felperes azonban csak közel egy hónap elteltével jelentkezett, és fizette be a kimutatásban megjelölt összeget. Előadása szerint 2010. november 24. napján peren kívül méltányos egyezségi ajánlattal tett a felperesnek, ebben utalt a szerződés ismételt hatályba helyezésének lehetőségére, s a gépjármű felperesi birtokbaadására, ettől azonban a felperes elzárkózott, így a kára keletkezésében maga is közrehatott, a kárenyhítési kötelezettségét megszegte. Kiemelte, hogy a felperes 2010. július 15. napjától kezdődően bérelt személygépkocsit, az általa hivatkozott orvosi beavatkozásra azonban csak 2010. december 14. napján került sor, azt pedig nem bizonyította, hogy már a műtétet megelőzően sem tudta a gépjármű használatát nélkülözni. Rámutatott, hogy a felperes a perben részletezte elnehezült jogviszonyait, ilyen körülmények között azonban ésszerűtlen, hogy havi 50 000 Ft-ért bérelt egy felsőbb kategóriájú gépjárművet, ezáltal a kár összege is kirívóan nagyra emelkedett. A felperes által csatolt orvosi dokumentumok megítélése szerint az okozati összefüggés fennálltát nem bizonyítják, a felperes a bérleti díj megfizetését nem igazolta, így bizonyítottság hiányában a kárigénye nem elfogadható.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a pertárgyértéket tévesen állapította meg, a perben kirendelt igazságügyi szakértő ugyanis a gépjármű jelenlegi forgalmi értékét

4 144 000 Ft-ban határozta meg, így ez az összeg képezheti a pertárgyérték alapját, nem pedig a gépkocsi szerződéskötés időpontja szerinti forgalmi értéke.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Fenntartotta, miszerint az alperes 2010. június 10-én kelt kimutatása szerződéskötési ajánlatnak minősül, s miután az abban foglalt feltételeknek a megszabott határidőn belül eleget tett, ezért a szerződés közöttük létrejött. Az alperes által 2010. november 25. napján tett egyezségi ajánlata számára nem volt elfogadható, így a jogvita békés rendezésének elmaradása a terhére nem róható. A kártérítési igény kapcsán kiemelte, egészségügyi problémái több mint tíz éve fennállnak, így a gépkocsi használatára mindvégig szüksége volt. Ugyanakkor a kárenyhítési kötelezettségének eleget tett, mivel a szerződéssel érintett gépjárműnél alacsonyabb kategóriájú gépkocsit bérelt, amelynek bérleti díja is kedvezőbb volt. Az alperes ugyanakkor az elsőfokú eljárásban a bérleti díj összegét nem vitatta, így ennek kapcsán a perben további bizonyítási kötelezettség nem terhelte.

A fellebbezés **alaptalan.**

A szerződés akarati viszony, a törvényben meghatározott jogi hatást a felek egybehangzó akaratának kinyilvánítása hozza létre (Ptk. 205. § (1) bekezdés). A szerződés megkötéséhez a feleknek a lényeges kellékekben, vagyis azokban a kérdésekben való megállapodása szükséges, amelyeket a jogszabály, vagy bármelyik szerződő fél ilyennek minősít. A szerződés megkötése az egyik fél által tett ajánlattal indul, amely ajánlat bármelyik féltől származhat, s amelynek tartalmaznia kell a törvény, vagy az ajánlattevő által lényegesnek minősített szerződési elemeket. Az ajánlatban az ajánlattevő vállalja a későbbiekben a szerződésbe foglalni kívánt kötelezettségek teljesítését, amelyek őt az ajánlat elfogadásától függően terhelik. Ha a törvény a szerződést nem köti alakszerűséghez, szerződéskötési ajánlatot bármilyen alakban, szóban, írásban, ráutaló magatartással egyaránt lehet tenni (Ptk. 216. § (1) bekezdés), és törvényi tilalom hiányában - a szerződési szabadság, mint a kötelmi jog egyik meghatározó alapelvéből következően - a szerződés tartalmának kialakítása is a felek döntési jogkörébe tartozik (Ptk. 200. § (1) bekezdés). Nincs tehát jogszabályi akadálya - miután a Ptk. erre vonatkozóan kifejezett rendelkezést, illetve tilalmat nem tartalmaz -, hogy a szerződő felek egy már megszűnt szerződés ismételt hatálybaléptetése tárgyában megállapodást kössenek. Az ilyen jellegű megállapodásra ugyanazon alakszerűségi előírások vonatkoznak, mint az alapul szolgáló szerződésre, azaz, ha jogszabály a szerződés érvényessége feltételéül szabja annak írásba foglalását, úgy az annak „visszaállítására” vonatkozó megállapodás is csak írásban érvényes, ellenkező esetben az szóban, vagy ráutaló magatartással is megköthető.

A perbeli esetben a peres felek között nem vitásan pénzügyi lízingszerződés jött létre, amelyet az alperes, mint lízingbeadó, a felperes szerződésszegésére figyelemmel azonnali hatállyal felmondott.

Maradéktalanul egyetért az ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontjával, nevezetesen, hogy az alperes által a szerződés „visszaállítása” tárgyában készített 2010. június 10-i keltezésű „Kimutatás ...” elnevezésű - a felperes által 2010. június 29. napján átvett - dokumentum olyan ajánlatnak tekinthető, amelyhez - az ajánlati kötöttség kizárásának hiányában - az alperes az okiratban megjelölt 2010. július 10-i időpontig kötve volt. Nem vitás, hogy a lízingszerződés azonnali hatályú felmondásával egyidejűleg az alperes már utalt a szerződés visszaállításának lehetőségére, annak feltételeire, ez utóbbiakat a felperes által 2010. június 29. napján átvett „kimutatás az alábbi számú szerződés(ek) ismételt hatályba helyezéséhez szükséges befizetés összegéről” elnevezésű iratában az alperes részletezte is. Ez utóbbi dokumentum tartalmazta az érintett gépjármű beazonosításához szükséges adatokat, az egyedi lízingszerződés azonosítási számát, a felperesi ügyfélazonosítót, továbbá azokat a pénzügyi teljesítésre vonatkozó feltételeket, amelyeket a szerződés „visszaállításához” az alperes szükségesnek ítélt. Ehhez pedig nem volt szükség a pénzügyi lízingszerződés tartalmának megismétlésére, miután az ajánlat - visszautalva az eredeti szerződés tartalmára - annak valamennyi lényeges elemét magában foglalta. Mindezt pedig - ahogyan azt az elsőfokú bíróság is helyesen megállapította - a Ptk. 207. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a felperes kétség kívül az azonnali hatályú felmondás folytán megszűnt lízingszerződés „visszaállítására” tett ajánlatként értelmezhetette, különös tekintettel arra, hogy az irat az ajánlat érvényességére kifejezetten utalt, azt 2010. július 10. napjában határozta meg. Erre figyelemmel a felperes alappal feltételezhette, hogy a vele közölt feltételek teljesítése esetén a szerződés közte és az alperes között - ismételten - létrejön az eredeti szerződésben foglalt feltételekkel.

Tény, hogy a peres felek az eredeti szerződésüket írásba foglalták, miután azonban sem a Ptk., sem a fogyasztóknak nyújtott hitelről szóló - és a pénzügyi lízingszerződésekre is alkalmazandó - 2009. évi CLXII. tv. kötelező alakszerűségi szabályt e szerződéstípus tekintetében nem ír elő, nem volt akadálya annak, hogy a peres felek akár írásban, akár szóban, esetleg ráutaló magatartással kössék meg az eredeti szerződésük „visszaállítására” vonatkozó megállapodásukat, ennek megfelelően az ajánlattétel sem volt különösebb alakszerűséghez, így írásbeliséghez sem kötve. Ennek megfelelően annak elbírálása szempontjából, hogy az alperesi dokumentum ajánlatnak minősíthető-e, avagy sem, az alperes cégszerű aláírása hiányának nincs jelentősége, s mivel azt az alperes sem vitatta, hogy az okirat tőle származik, s hogy azt alkalmazottja adta át a felperesnek, az abban foglaltak a felek által 2009. június 5. napján kötött PLA05947709. megjelölésű egyedi lízingszerződés eredeti feltételekkel történő ismételt megkötésére irányuló, alperestől származó szerződési ajánlatnak minősül.

Miután pedig az alperes szerződéskötésre vonatkozó ajánlatot tett, így ahhoz a Ptk. 211. §-ában foglaltak szerint az általa megjelölt időpontig, azaz 2010. július 10. napjáig kötve volt. Nem vitás, hogy a felperes az ajánlatban megjelölt feltételeket a fenti határidőn belül teljesítette, így helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a szerződés a peres felek között az eredeti tartalomnak

megfelelően helyreállt. Itt kíván utalni az ítéltábla arra, hogy az alperes által hivatkozott „ajánlkozás” kifejezést a Ptk. nem ismeri, a jogirodalom azt olyan nyilatkozatnak tekinti,

amely - akár az ügyfelek széles köréhez címzett, akár meghatározott ügyfélhez szól - nem konkrét szerződés megkötésére irányul, csupán általánosságban utal valamely szerződés későbbi megkötésének lehetőségére, figyelemfelhívó, tájékoztató jellegű, az adott szerződéstípus jellemzőinek bemutatására szolgál, nem tartalmazza a szerződés érvényes létrejöttéhez szükséges lényeges tartalmi elemeket, így nem fűződnek hozzá a Ptk. 211. §-ában részletezett joghatások (A Polgári Törvénykönyv magyarázata - KJK KERSZÖV Jogi és Üzleti Kiadó Kft. Budapest, 2004. 809. oldal). A kifejtettek szerint azonban a perbeli esetben az alperes 2010. június 10-i keltezésű okiratban rögzített nyilatkozata konkrét, egyedi szerződéses jogviszony létrehozására irányult, s mint ilyen a Ptk. 211. § (1) bekezdésében szabályozott ajánlatnak minősül, amelynek felperes általi elfogadására figyelemmel az alperes a „visszaállított” lízingszerződésből eredő kötelezettségeinek teljesítése alól nem mentesülhet.

Osztja az ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontját a felperes kártérítési igényét illetően is. Tény ugyanis, hogy a felperes az alperesi ajánlat elfogadását követően megalapozottan igényelhetette a gépjármű birtokbaadását, amelyre az alperes által sem vitatottan nem került sor, így az alperes a Ptk. 339. § (1) bekezdésében foglaltak szerint köteles a jogellenes magatartásával okozati összefüggésben a felperes oldalán felmerült kár megtérítésére. E tekintetben közömbös, így nem is vizsgálható, hogy a felperesnek ténylegesen szüksége volt-e a gépjárműre, azt kívánta-e használni, és annak sincs jelentősége, hogy a gépkocsi használatát a felperes egészségi állapota, avagy a műtéti beavatkozás bármilyen módon befolyásolta-e. A szerződés alapján ugyanis a felperes a gépjármű használatára jogosult volt, így csupán annak van jelentősége, hogy e használatról az alperes jogellenes magatartással megfosztotta. Ebből következően az alperes a kártérítési felelősség alól - részben, vagy egészben - nem mentesülhet arra hivatkozással, hogy a felperes egészségi állapota csak 2010. decemberét követően tette indokoltá a gépjármű használatát. Erre figyelemmel pedig a felperes jogosult volt arra, hogy a perbeli gépjárművet 2010. júliustól kezdődően bérelt gépjárművel pótolja.

Megalapozatlanul vitatja az alperes a felperes által bérelt gépkocsi kategóriáját is, nevezetesen, hogy a felperes egy ún. „felsőbb kategóriába” tartozó gépjárművet bérelt. Lényeges, hogy az alperes e körülményt az elsőfokú eljárás során nem sérelmezte, így azt a fellebbezési eljárás keretében már nem teheti vitássá. Egyebekben megjegyzi az ítéltábla, a lízingszerződés szerint a felperes egy **(autó típusa)** típusú személygépkocsi használatára szerzett jogosultságot, az alperesi birtokbavétel időpontjáig azt folyamatosan használta is, így nem volt elvárható tőle, hogy a kényelmét kevésbé szolgáló, esetlegesen rosszabb felszereltségű gépkocsi bérletét válassza, ennek kapcsán a kárenyhítési kötelezettség megsértése a terhére nem állapítható meg. Nem kifogásolta az alperes az elsőfokú eljárás során a felperesi követelés összegszerűségét sem, azaz a bérleti díjat nem ítélte eltúlzottnak, így az ezzel kapcsolatban a fellebbezésében részletezett aggályai nem vehetők figyelembe. Mindazonáltal a bérleti díj nem tekinthető eltúlzottnak. A jelenlegi

árviszonyok és az ítéltábla más perekből nyert tapasztalatai alapján megállapítható, hogy a gépjárművek bérbeadásával hivatásszerűen foglalkozó vállalkozások, illetve gazdasági társaságok - a hasonló típusú, illetve kategóriájú gépjárműveket - a perbelit lényegesen

meghaladó havi díjért adják bérbe, így amennyiben a felperes a perbeli gépkocsi pótlását ilyen módon kívánta volna megoldani, úgy a kára a perben érvényesített igény többszörösét is elérhette volna. Azzal tehát, hogy magánszemélytől bérelt gépjárművet, a kára mérséklése érdekében tőle elvárható kötelezettségének eleget tett, így a kárenyhítési kötelezettségét e vonatkozásban sem sértette meg.

Az alperes további hivatkozása, nevezetesen, hogy a felperes által bevallott jövedelmi körülmények kétségesse teszik a szerződés szerinti bérleti díj teljesíthetőségét, ezáltal ellentmondásossá teszik a felperes nyilatkozatát, az alperes kártérítési felelősségének megítélése szempontjából közömbös.

A fentiekkel ellentétben helytálló az alperes érvelése az elsőfokú eljárás pertárgyértékének meghatározását illetően. A per tárgya - egyfelől - a gépjármű birtokbaadása, ennél fogva - e kereseti kérelem tekintetében - nem a gépkocsi szerződés szerinti vételára, hanem a jelenlegi forgalmi értéke képezi a perértékszámítás alapját. A perben kirendelt igazságügyi gépjárműforgalmi szakértő a gépkocsi jelenlegi forgalmi értékét 4 144 000 Ft-ra tette, ezt a peres felek az eljárás során nem kifogásolták, így a birtokbaadásra irányuló kereseti kérelem pertárgyértéke ehhez igazodóan határozható meg. A további felperesi igények tekintetében az elsőfokú bíróság a pertárgyértéket helyesen állapította meg (700 000 Ft), így a perköltségszámítás alapját 4 844 000 Ft perérték képezi. A felperes az elsőfokú eljárásban mindössze 100 000 Ft kártérítési igény tekintetében bizonyult pervesztesnek, így az abszolút pernyertessége 4 644 000 Ft pertárgyérték tekintetében állapítható meg, ezért az őt megillető elsőfokú perköltség összegét - a jogi képviselője munkadíjának a fenti perértékhez igazodó, a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja szerinti számítása alapján - az ítélet tábla a rendelkező rész szerint leszállította.

A pertárgyérték fentiek szerinti módosítása folytán az alperes az elsőfokú eljárási illetékből (290 600 Ft) 284 600 Ft megfizetésére köteles (Pp. 78. § (1) bekezdés, 1990. évi XCIII. tv. 59. §, 74. § (3) bekezdés, 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 13. § (1) bekezdés, 14. §), ezért az ítélet tábla az alperest terhelő elsőfokú eljárási illeték összegét ugyancsak mérsékelte.

A kifejtettekre figyelemmel az ítélet tábla - az elsőfokú bíróság ítélete érdemi rendelkezésének a fenti pontosítással történő helybenhagyása mellett - a perköltség és eljárási illeték összegére vonatkozó rendelkezéseket a Pp. 253. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyebekben helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése kisebb részben vezetett eredményre, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján köteles pervesztessége arányában a felperes másodfokú

eljárásban felmerült költségei megtérítésére, amelynek összegét az ítélet tábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (5) bekezdése alapján határozta meg.

A pertárgyérték fentiek szerinti módosítására figyelemmel az alperes az általa magasabb összegben lerótt fellebbezési eljárási illetéket az Itv. 80. § (1) bekezdés f) pontja alapján az illetékes állami adóhatóságtól visszaigényelheti.

Szeged, 2013. január 23.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Zanóczné dr. Ocskó Erzsébet sk.
táblabíró